

Алевтина Легецич

Веселе сонце

...Вже сонце напрямляє прямо вектор...
Золотокоса, шумна — файна дівка,
народжена із Елвіса платівки,
із жовтнем жартівливо мчить проспектом.

Лягає вектор сонця на бруківку.
В проміннях силует ефірно танае...
Стрибають в ритмі — з голками каштани —
аби ж то не подряпали платівку...

Кремезні сходи ледь зітхають. П'ятий поверх.
Тонкими пальцями втішає хтось поруччя.
Вірші загублені посеред днів зимових...
А, може, викинуті із покрівлі-кручі?

Повітря жадібно ковтне враз дім дев'ятих.
Хрипітимуть протяжно двері хворі.
Хто ж зміг в під'їзді хмурому сховати
вірші холодні та гарячі зорі?!

Море лише всміхнеться —
піде на берег
хвиля.
Кілометри
мовчання,
нерухомості милі
усмішкою розірвуться.
У обійми — скелі.
Сірі.
Кремезні.
Грубі.
Та сьогодні — веселі!

Чуттєва й п'янка — тікати!
Прямцем, зрахувавши милі.
Ключі у кишені лякливо.
Наплічник — пузатий.
В листопада бідні шати
і хибні хвилини-хвилі —
ураз! Незбагненно рухливі.
Навмисно. Ошатно. Тікати!

На гойдалці свідомості сумної
раділи, забавлялися думки
під супроводом кволого конвою...
День був прудкий.

Конвоїр колисав їх неохоче,
грайливо галас лився досхочу.
В думок були, мов соняшники, очі.
А весело ж було — ген до плачу!

На матросці мого світобачення
комірець особливого крою.
«Щось» посіло важливе значення —
може, пляма, захоплена грою?!
Кораблями нахабно розрізані,
ледь забавились радощів хвилі.
Смужки долі контрастом розрізнені,
розтягнулася пляма на милі.
Та щоб змити її — й «до побачення!» —
хай незмінна і хай неохайна!
Кораблі попрохають пробачення.
Розриваю нестерпне «spielt keine!».

Радощі та сум тьмяний — в колаж!
Насолоджуюсь вдоволено поп-артом.
Вестерн і журнали — мій багаж.
В чемодані усмішки — «на завтра».
Висунувся б масовий психоз —
недоторкана реальність постраждала.
Скільки б не було нещастя доз,
усмішок — не мало!

Сховали ми загальну таємницю
у чорному брудному ритм-енд-блюзі.
Тинялася рвучка юрба ілюзій,
бурхливо проривалась нам в зіниці.

Фарбований солодкий голос Бері.
Сміливо, спішно, звабливо і ближче...
Хай заздрісно слідкує вітер, свище.
Чуттєві дотики. Закриті двері.

м. Красний Луч